

[Erik Eriksen.]

gere sigt måtte være, at der var en betydelig grad af enighed i synet på den politik, der skulle føres. Må jeg også i dag sige, at dette fællessyn savnes naturligvis i særlig grad hos regeringspartierne vælgere, men såmænd også inden for selve regeringen.

En ting er dog fælles for de tre regeringspartier: de hænger alle sammen ved dogmer, som hører en svunden tid til. Socialdemokratiet har naturligvis fortsat sin tro på det gode i statens almægtighed. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har så udmærket givet udtryk for dette ved i en leder i Demokraten at skrive:

„Man kan sætte lapper på det kapitalistiske system, og det kan føles som forbedringer, men dets afskaffelse er og bliver dog endemålet“.

Andre er klar over, at disse udpræget socialistiske tanker er stendøde. Formynderstatens politik finder også stadig mindre genklang. Fremtidens Danmark som program gav også hurtigt efter. For tiden sidder en socialdemokratisk programkommission og leder efter en politik. Vanskelighederne er vel de samme i andre vesteuropæiske socialdemokratier. Det radikale partis indsats har betydet, at vi nærmer os formynderstaten lidt langsommere, end vi ville have gjort, om socialdemokratiet havde haft flertal eller 14 mandater mere. Der er jo slet ikke tale om, at det radikale partis ledere beforder en politik i liberal retning. Det radikale parti besværges såvel den rene socialisme som gammel liberalisme, og under dette ritual ser man helt bort fra, at brydningerne i dag er helt andre end for 50 år siden. Men der er sket meget i det danske samfund i den forløbne tid. Tiden har ikke stået stille. Det radikale partis vælgerskare er i sit formindskede tal udtryk for en erkendelse heraf. Retsforbundet skal jeg ikke sige noget om i denne forbindelse. Jeg vil spændt lytte til dets nye politiske ordfører.

Forskellen i det grundlæggende syn er altså inden for tilhængerne af regeringen

meget stor. Skulle man give et råd til dem, der nu tager forskud på store ting i forbindelse med trekantregeringen, så skulle det vel være dette, at man skulle udsætte den endelige besvarelse af, hvor godt det er gået, til vi har haft valg. Det er altså en stor forskel i synet, men naturligvis, det kan vi alle sammen se, så gælder det om at holde skuden flydende, selv om den ikke bringes i egentlig sejlklar stand. Takket være de radikale ledes gode vilje er det dog, som om der aftegner sig en vis arbejdsdeling i regeringen. De problemer, der ikke kan udskydes, må have en slags løsning af positiv eller negativ art. Det almindelige indtryk er vel, at det inden for regeringen er overladt til socialdemokraterne at være bestemmende for de økonomiske områder og derigennem udvikle formynderstaten i småbidder. De radikale sætter sig som i mellemkrigsårene på forsvarspolitikken, og til retsforbundet er der jo ikke blevet ret meget tilbage — dette være sagt med al mulig hensyntagen.

Se, disse indbyrdes vanskeligheder fører jo let til, at når et forlig er opnået i regeringen, så har man meget svært ved og heller ikke større lyst til at tage oppositionens synspunkter op til prøvelse og forhandling. Når regeringen nu i åbningstalen minder om sin forhandlingsvilje i sidste folketingsår, så er der grund til at spørge: hvad er det egentlig, man tænker på? Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var for øvrigt også inde på dette. Det kan ikke være på tvangslånet, der blev gennemtruffet trods alle saglige argumenter imod det. Tænkte regeringen på forsvarsordningen, hvor den trods tidligere forhandlinger og åbningstalens løfter lod hånt om oppositionens ønske om en realitetsforhandling, om at få arbejdet i gang? Eller er det egnsudviklingsloven, regeringen har i tankerne? Her blev der uden at levne tid til selv den mest nødtørftige saglige behandling i løbet af en uges tid gennemført en helt uoverskuelig lovgivning. Meget, meget andet kan nævnes. Det har netop ikke været det samarbejdende